

Frykt, kulde og en Tempo Corvette 300.

Tekst og foto Kjetil Øvretveit
Medl nr 4363

La'mon Tempo Union er en nystartet Tempoklubb i Trondheims Østby, den har base på Svartlamon. Vi mekker i stuer og bakgårder og mener oppvarmede garasjer og verksteder er for pyser og gamle damer.

Vi har Tempo fordi den er praktisk, billig, reparerbar og fin. Dessuten gir det en god følelse å kjøre avgåre på en enkel norskprodusert sykkel som har vært brukt i generasjoner. Det er nesten så man glemmer trendnisser, grådige japper og en hul samtid - tankene farer til Einar Gerhardsen, grusvei og sosialdemokrati.

Klubben ble startet av undertegnede i vinter og har ikke så mange medlemmer ennå. Jeg regner med at medlemmene strømmer på etter hvert som de oppdager klubben. Klubbens første tur var til Bergen i vår - enkelte vil hevde at det ennå var vinter. Da jeg på dette tidspunktet var eneste medlem ble det bare meg og min corvette 300 fra 1968. Tempoen kom rett fra stua etter en omfattende overhaling.

Turen skulle gå så langt mot vest som det var mulig å kjøre i Norge. Turen var beregnet til 80-90 mil pluss 8 ferger. Jeg

beregnet 3 til 4 dager. Det som bekymret meg mest før start var kulde, glatte veier og motorhavari. Jeg fikk oppleve alt i rikelig monn.

Første dagen sto Trondheim - Ålesund for tur, en strekning på ca 35 mil uten høye fjell. Jeg startet 08.00 fra Trondheim. For lokalkjente kan jeg opplyse om at turen gikk via Orkanger, Vinjeøra og Molde. Det er i tillegg to ferger. Det var plussgrader og bare veier, trivselen var på topp helt til jeg ankom Molde - byen uten sjel.

380'n på La'mon

På fergekaien ble jeg omringet og truende beglodd av en idiotbande som ikke satte pris på at jeg hadde mitt varmeste skjerf rundt halsen, nemlig mitt kjære Brannskjerf.

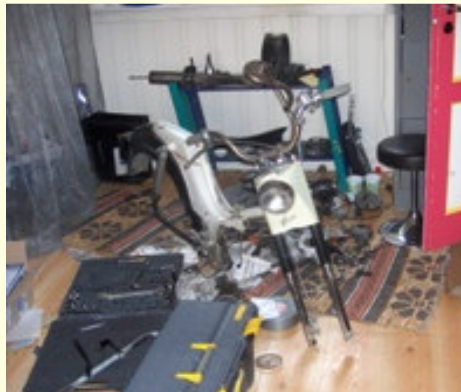
Tok en lur på ferga og kjørte ca. en halv time – bom stopp – ikke mer bensin. Bensinslangen hadde hoppet av, Farrisflaska med reservebensin var tom. Har ikke reservetank, bensinen taes ifra bunnen av tanken uansett om den står på reserve eller hovedtank. Ingen tegn til liv forut, så jeg triller tilbake. Der finner jeg en bondegård og får kjøpt en liter bensin for 15 kr av en hoderistende og hyggelig bonde. Kvelden begynner å nærme seg, jeg kjører non stop til Ålesund (via en Statoilstasjon). Er både støl, trøtt og kald når jeg endelig kommer frem. Overnatter hos bekjente som lengter tilbake til Trondheim.

Vinter i Stua.

Andre dag begynner med feilkjøring, sinte møringer og regn. Den fortsetter med sludd, nedlagt fergeleie og flere sinte møringer. Etter to ferger og fem minutters oppholdsvær sto et lite fjell for tur. Det var under tusen meter høyt, men snøen lavet ned. Det var minst 10 cm snø i veibanen og null sikt. Tro det eller ei, dette var faktisk et av høydepunktene på turen. Vet ikke helt hvorfor, kanskje at det er litt på kanten og at den gamle lille sykkel på smale sommerdekk drar seg fremover uansett.

passert men bestemte meg for å prøve å få i gang Corvetten. Det var ikke akkurat lett å mekke i veikanten, dere kan jo tippe om møringene fløytet hissig eller om de stoppet og tilbød meg hjelp. Til slutt satte jeg i en ny plugg og fjernet et tett luftfilter (renset og satte det tilbake senere), så gikk Tempoen igjen. Passerte grensa til Sogn og Fjordane, endelig nedoverbakke, snø blir til regn,

brøytebilen kjører foran meg. Tempoen får slappe av, livet er atter lett for oss begge.

Etter å ha spist middag i Måløy tar jeg ferge til Bremanger. Bremangerlandet er som skapt for en gammel Corvette - truende fjell, sandstrender og den smaleste veien jeg har sett snor seg gjennom lynnheiene. Da mitt kamera ennå var

neddugga etter infernoet på fjellet ble det dårlig med bilder.

Det blir fiskesuppe på Knutholmen restaurant, jeg er eneste gjest og har en lengre temposamtale med servitrisen, hun har også en gammel Tempo. Jeg rømmer stedet når kveldens danseband begynner lydsjekken. Kjører litt rundt – overnatter på et naust.

Akebrett sleping med 380

Dag tre begynner tidlig – klokka 6.00 er jeg på sykkel. Litt mekking på fergekaien, svele og soving på ferga. Når ferga kommer fram ligger det

is på sjøen, vegen er dekket av en tykk ishinne. Det snør. Dette er på havnivå, jeg skal passere fjellovergangen Magnhildskaret. Oppover ble det enda glattere. Tykk is med fersk snø oppå. På den ene siden av veien henger fonnene utover fjellsiden og bare venter på å rase ut, på den andre

siden - avgrunn. Jeg kom helskinnet opp, tok noen bilder og seilet nedover i sneglefart med føttene i som støtteski.

Sogningene/sunnfjordingene ristet på hodet, men hilste vennlig uten å henge på fløyta når jeg passerte, her har ignorantene fra nabofylket i nord noe å lære.

Jeg stopper for å ta et bilde, stoppe gjør mopeden også. Jeg vurderte et øyeblikk å ta meg inn i en hytte som jeg hadde

Bomstasjonen ved Nausdalstunellen.

Jeg kom ned til Førdefjorden og måtte ta inn til Førde før jeg kunne komme ut til kysten igjen, veiene er blitt bare og jeg innser at det er under en halv dag igjen til målet. Gleden tar fort slutt, jeg havner i et tungt sluddvær, vegbanen blir igjen såpeglatt, jeg må tørke av brillene hele tiden. Til slutt må jeg bare stoppe og stå som en annen tulling midt i ødemarka og vente på bedre vær.

Det letter og jeg kommer til Naustdals-tunnelen, den er 6 km lang. En km inne i tunnelen smeller det i motoren, bakhjulet låser seg et øyeblikk. Det blir stille, lysene slukkes, tung trafikk nærmer seg bakfra. Jeg henger

opp nødlyset og iler i sikkerhet på fortauet. Febrilsk mekking uten resultat. Noe betenkt triller jeg sykkelen de neste 5 km ut av tunnelen og håper at det er sivilisasjon på den andre siden.

Bremanger

Ikke så lenge etter tunnelen fant jeg en slags sivilisasjon, Naustdal. Finner en bensinstasjon. Det blir noen timer med tenking og mekking, svært mye gode råd og mange spørsmål.

Halve bygda mener å vite årsaken til havariet, verktøyet går på omgang, jeg mister oversikten. Etter mye styr starter mopeden og går i 30 sekunder før den gir ifra seg en uhyggelig ond ulyd og stopper. Det er umulig å dra rundt motoren, den har virkelig skjært seg. En veteranfantast med pickup forbarmer seg og skysser meg til Førde. All verdens takk til deg, hvis Gud finnes vil han se i nåde til deg.

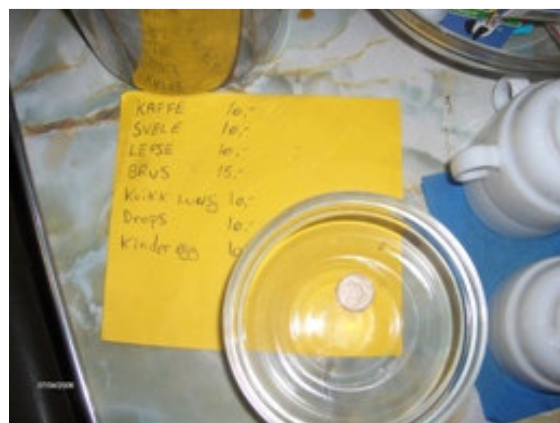
Mopeden vaskes og bensinen tappes av. Etter litt forhandling får jeg den med på bussen for barnebillett. Hjemme hos mine foreldre på Lindås nord for Bergen fikk jeg tatt av sylinderen. Låsefjæra til kryssbolten hadde hoppa av og ødelagt både stempel og sylinder. Fikk etter mye styr tak i deler og kjørte til Bergen.

Tilbake til Trondheim fikk den stå på fordekket til hurtigruteskipet Nordstjernen, våres eldste og fineste hurtigrute. Da tok Tempoen seg bra ut.

Mekking i sør Trøndelag

Selvbetjening på ferge 2